

*Zijn naam zal voor eeuwig blijven; zolang de zon er is, wordt Zijn naam van kind tot kind voortgeplant.
Zij zullen in Hem gezegend worden (Ps. 72:17a)*

GRATIS FITNESSSEN, BLIJE KINDEREN, EEN SPECIALE DEKEN EN DE ROLSTOEL VAN ANOUK:

‘Wanneer je zelf in Albanië bent, kun je zoveel moois doen’

Op de tafel van Anne-Lise Lubbers liggen fotolijstjes. Smaakvol in elkaar geknutseld door de kinderen van het KANS-project en versierd met lovertjes en pailletjes in kleurige pasteltinten. Achterop staat in het Albanees geschreven: ‘Lieve sponsor, een gelukkig nieuwjaar en heel hartelijk dank voor het cadeau.’ In de lijstjes komen nog foto’s van de KANS-kinderen met versierde en gevulde schoenendozen van hun sponsors. Anne-Lise heeft ze allemaal op de foto gezet tijdens haar verblijf in Albanië. Ze maakte talloze foto’s en beschreef het vele werk dat rond de feestdagen in de Albanese bergdorpen is verzet. Eenmaal weer thuis kijkt ze met grote dankbaarheid terug op alles wat er tot stand is gebracht in Albanië dankzij sponsors, vrijwilligers en het team in Albanië. Behalve kinderhuisdirecteur Zamira en haar man Ardi, waren ook Anne-Lises dochter Elise en familienvriend Alessandro van de partij om alles in goede banen te leiden. ‘Ik was zó blij dat zij er waren,’ vertelt Anne-Lise. ‘Terwijl Elise en Alessandro zich bezighielden met de voedselpakketten, hebben Zamira en ik de schoenendozen onder onze hoede genomen. Ik was expres begin december al naar Albanië gegaan, omdat het transport met de schoenendozen half december zou komen. Vóór die tijd wilde ik al het andere werk gedaan hebben. We zijn begonnen met het bestellen van voedsel en hebben extra boodschappen gedaan voor de gezinnen waar we het hele jaar mee werken. Voor hen wilden we iets extra’s doen. De kinderen van het KANS-project hebben we allemaal naar het kinderhuis laten komen om de fotolijstjes te maken,’ laat Anne-Lise de stapel kleurige knutselwerkjes zien. ‘Ik denk dat we zo’n 75 kinderen te knutselen hebben gehad. De wens en het bedankje op de achterkant kunnen de sponsors vast wel vertalen met behulp van ChatGPT of Google Translate. Er komt nog een leuke foto in het lijstje, zodat de sponsors kunnen zien dat hun schoenendoos goed is terechtgekomen.’

Dit jaar werden er zo’n 500 schoenendozen en tasjes ingeleverd bij het Albanië Comité via kerken, scholen en particulieren. De ervaring leert dat niet alle schoenendozen en tasjes evenredig worden gevuld. Het is dus een aardige klus om te zorgen dat ieder kind een in verhouding gelijke inhoud krijgt.

‘We maken alle schoenendozen open,’ vertelt Anne-Lise.

‘Dat is wel nodig, ja. In de ene doos zit een heleboel en in de ander haast niks, alhoewel de buitenkant heel mooi versierd kan zijn. Dan heeft iemand er dus wel z’n best op gedaan. Het is dan heel goed bedoeld, maar misschien had diegene niet zo’n brede beurs om de doos te vullen. We maken het ook anders mee. Deze keer hadden we een doos met afgekloven kleurpotloodjes en een gebruikte tandenborstel. Zoiets wil je niet cadeau geven. Dat is de reden waarom we alle schoenendozen nakijken. We vragen dan ook de dozen niet vast te plakken, maar met

Een schoenendoos met Hollandse cadeautjes voor Albanese kinderen.

elastiek dicht te binden. Alle 500 schoenendozen zijn nagekeken en zo nodig aangevuld met losse spulletjes die waren gedoneerd of gekocht. We waren heel blij met de goedgevulde tasjes waar Michelle Zevering samen met De Nieuwe Gemeente Huizen voor heeft gezorgd. Daar is ze elk jaar druk aan. Met de overige tasjes en schoenendozen zijn we 's morgens bezig geweest, 's middags gingen we verder en 's avonds opnieuw. Alessandro heeft tussendoor ook nog twee magazijnen met klusspullen opgeruimd. Moet je zien hoe netjes alles er weer bij ligt,' laat Anne-Lise de foto's zien. 'De spullen liggen weer klaar voor de volgende jongerengroep die van de zomer op bezoek komt.

Ook Zamira en ik zijn met veel andere dingen tussendoor bezig geweest. Zamira stelde voor om eerst voedselpakketten klaar te maken en weg te brengen naar de hoger gelegen bergdorpen. Want als het zou gaan regenen, dan hadden we een probleem omdat we er niet meer zouden kunnen komen. Dus stapelden de voedselpakketten zich keer op keer op in de gang. En als de gang weer leeg was, gingen we aan de slag met een nieuwe voorraad. Het was echt gratis fitnessen, hoor,' lacht Anne-Lise. 'Maar het is zeker geen vervelend werk om te doen. Er heerst altijd een hele fijne sfeer als we hiermee aan de gang zijn. En tussendoor zijn we bezig met de kinderen. Die zijn zó leuk en willen zó graag knuffelen... Het kinderreus is een plek waar het enorm fijn is voor de kinderen. Ik zie ze hier natuurlijk binnenkomen. Maar als je na zes weken kijkt, zijn het heel andere kinderen geworden. Eén van de vrachtwagenchauffeurs merkte op: "Wat een blijde kinderen zijn dit." Ik antwoordde: "Hier zijn ze blij, ja. Maar je moet niet zien waar ze straks weer naartoe moeten."

De kersttijd is super-, superdruk. Je bent met van alles en nog wat bezig. Maar het is ook heel gezellig en bemoedigend als je ziet hoe blij de mensen en de kinderen zijn.'

La Montanara

'Als we de voedselpakketten naar de bergdorpen brengen, werken we met lijsten van de burgemeesters. Zij laten

500 pakketten en tassen met levensmiddelen zijn uitgedeeld aan de allerarmsten

ons het werk doen, maar ze gaan wel mee. We hebben per bergdorp zo'n vijftig pakketten in onze truck, waarmee we naar een centraal punt rijden. Hier komen de mensen naartoe om een voedselpakket en andere spullen te halen. Met de auto kunnen we niet overal komen. Sommige mensen wonen zo veraf, dat er geen winkel is waar ze iets zouden kunnen kopen. Ze komen te voet, met een ezel of kruiwagen, en nemen zo hun spullen mee,' laat Anne-Lise een paar foto's en een filmpje zien. 'Ik heb dit filmpje gemaakt om de natuur in het gebied waar we werken te laten zien. De muziek is het lied 'La Montanara'. Deze hymne is in 1927 gecomponeerd door de Italiaan Toni Ortelli, waarin hij het met liefde en respect heeft over de mooie natuur in de bergen en het eenvoudige leven van de bergbewoners. Ik hou van Albanië en de mensen die er wonen. Daarom heb ik dit lied gekozen. Kijk, hier zie je de koeien en schapen die we passeerden en een man op een ezel. Hij steekt zijn hand op; hij kent ons en wij kennen hem. Ik ben uitgestapt en vertelde hem dat we verderop bezig waren met het uitdelen van voedselpakketten. Hij wist ervan, zijn familie stond er, zo vertelde hij. Ik denk dat we op deze manier zeker 500 pakketten

Blijde kinderen in het kinderreus.

hebben verspreid. De overige pakketten zijn bedoeld om een volgende keer uit te delen aan de vaste gezinnen die we sponsoren. Op die manier kan het geld dat voor de voedselpakketten wordt opgehaald, ook na de feestdagen besteed worden aan de gezinnen die het het hardst nodig hebben. Ik verbaas me er ieder jaar weer over dat het toch weer is gelukt om voldoende voedselpakketten te kunnen kopen. De mensen zijn er zó blij mee... En de kinderen zijn blij met de schoenendozen en de tasjes. Kijk dit jongetje nou eens op het filmpje bij de Romakerk,' laat Anne-Lise zien. 'Dat koppie... hoe hij kijkt en blijft kijken, zó blij.'

Een speciale deken voor een speciaal iemand

'Als de truck in een bergdorp aankomt, willen de mensen er eigenlijk van alles af graaien. Ik zag bijvoorbeeld een vrouw een gekleurde deken pakken, die door iemand in Nederland met veel liefde was gemaakt. Ik kende de vrouw die de deken pakte wel. Ik had deze deken voor iemand anders bestemd. Ik wist nog niet voor wie, maar het moest iemand zijn die er zorgvuldig mee om zou gaan. Het was een hele mooie deken en met zó veel liefde gemaakt... Een speciaal iemand moest hem krijgen. Ik heb tegen de vrouw gezegd dat deze deken voor iemand anders bedoeld was. Ze kreeg een andere deken van me. Toen we de pakketten hadden uitgedeeld, reden we een stuk verder naar het volgende dorp. We hadden ook veel gebreide spullen bij ons, zoals kindertruïen en babygoed. Daar waren de moeders in het volgende bergdorp heel blij mee. Er was ook een vrouwtje dat zei: "Ik heb geen kinderen." Ze stond er een beetje sneu bij. "Dan heb ik voor jou een mooie deken," zei ik. Ik kon dat mensje niet zonder iets weg laten gaan. Zij was die speciale persoon die deze speciale deken kreeg. Later zag ik op de foto dat

Een speciale deken voor een speciaal iemand.

ze hetzelfde vestje droeg als vorig jaar. Alleen zat op de plaats van de veiligheidsspeld nu een knoop,' glimlacht Anne-Lise.

De rolstoel van Anouk

'We hadden nóg iets bijzonders dit keer. Elise zamelt al een aantal jaren medische spullen in voor Albanië via Facebook. Daar kwam ze in contact met Anouk, een jonge vrouw, die ongeneeslijk ziek was. Regelmatig had ze medisch materiaal over, omdat ze weer andere hulpmiddelen moest gebruiken. Die spullen gingen dan mee op transport naar Albanië. Anouk verzamelde ook hulpmiddelen van lotgenoten. Ze had tegen Elise gezegd:

De jongeman en Elise met de rolstoel van Anouk.

"Als ik er niet meer ben, wil ik dat alles naar Albanië gaat." Dat is na haar overlijden ook gebeurd. Samen met Elise heb ik Anouks ouders bezocht. Dat was emotioneel en ook bijzonder, omdat we Anouks spullen mee mochten nemen voor een dokterspost in Albanië. Zo'n jong meisje dat zo'n medeleven had met anderen... Bij de hulpmiddelen zat ook een rolstoel. Daar hadden we op dat moment niemand voor op het oog. Totdat Zamira ons vertelde over een jongeman met een dwarslaesie in een van de bergdorpen. Hij had de dwarslaesie opgelopen op zijn werk waar hij als elektricien een schok had gekregen en naar beneden was gevallen. Hij kon niet meer lopen en was altijd afhankelijk van anderen om zich te verplaatsen. Daarom woonde hij weer bij zijn moeder thuis. Dankzij de rolstoel van Anouk hebben we hem zijn vrijheid terug kunnen geven. Je had z'n gezicht moeten zien toen Elise hem in de rolstoel tegemoet reed... Ik moet er weer van huilen,' zegt Anne-Lise, zichtbaar aangedaan. 'Je zag hem denken: jullie denken aan mij. Met deze rolstoel kon hij zichzelf voortbewegen. Het was zó'n bijzonder moment dat we hem de rolstoel namens Anouk konden geven...

ter nagedachtenis aan haar. Dat was ook mooi voor haar ouders en broer. Dan zie je weer dat wanneer je zelf in Albanië bent, je zulke dingen op kunt pikken en zoveel moois kan doen. Dat kunnen we ook met de truien en andere handwerkspullen. Ik probeer altijd zoveel mogelijk foto's te maken en op de sociale media en website te plaatsen, zodat de mensen die hebben gehandwerkt kunnen zien hoe blij de Albanese mensen ermee zijn. Dat heb ik ook gedaan met de leuke knutselspulletjes van Monique (zie de Nieuwsbrief van december '24-red). We hebben veel spulletjes van Monique in de schoenendozen gedaan. Verder krijgen we altijd via de Vriendenloterij veel pakjes binnen met bijvoorbeeld shampoo'tjes, tubetjes crème en dergelijke, waar mensen niks mee doen. Zulke dingen, en ook tubetjes tandpasta en tandenborstels, doen we in de dozen van de wat oudere kinderen. Voor hen hadden we ook een boekje met Bijbelse verhalen en voor de KANS-kinderen een Bijbels kleurboekje. Zo kunnen we uitdragen waar onze stichting voor staat. Wie weet wat voor impact dat op de kinderen heeft...

Het Kind in de kribbe

'Het kerstfeest in het kinderruis is altijd bijzonder. We laten het kerstverhaal vertellen door een van de kinderen die een moeder speelt met twee kinderen. De moeder vraagt aan haar kinderen wat ze graag willen hebben. De een wil een horloge en de ander wat anders. Dan loopt de moeder naar de kerstboom, wijst de kerstballen aan -die inderdaad mooi zijn- en legt uit dat al die versiering niet het echte kerstverhaal is. Dan gaat ze het kerstevangelie vertellen aan haar kinderen, wat door de andere kinderen wordt uitgebeeld. Ze laten zien dat het niet om de cadeautjes en mooie versiering gaat, maar om het Kind in de kribbe.'

Nu het kinderruis weer fulltime open kan zijn, zijn er veel jonge kinderen bijgekomen die de dag doorbrengen onder het vakkundige en toegewijde toezicht van de kindwerkers.

'We hebben nu zeker zo'n 35 kinderen, met veel kleintjes van een jaar of drie,' vertelt Anne-Lise. 'Ook zijn er oudere kinderen die de huiswerkklass bezoeken. Omdat de kindwerkers weer de hele dag ingezet kunnen worden, zie je dat ook de gezinnen uit de verre bergdorpen er weer gebruik van maken. Voorheen was het qua afstand nauwelijks te doen om een kind voor een paar uurtjes heen en weer te brengen. Nu komen ze weer. We horen van de lagere scholen altijd dat kinderen die bij die 'Hollandaise' onderricht krijgen, het beste voorbereid zijn op school. We weten dat er ouders zijn die hun kinderen naar het kinderruis brengen omdat we een christelijke identiteit hebben. Ook zijn er moeders die hun kinderen brengen omdat ze zelf dan kunnen werken om de kost te verdienen. Zamira zorgt ervoor dat het een beetje een mix is. Anders krijgen kinderruiskinderen op school van andere kinderen te horen: "Jij zit in het kinderruis, want jij bent arm." In het KANS-project zitten wél alleen kinderen die echt arm zijn.'

Verdriet en *adventure* in de bergen

Naast de mooie dingen die Anne-Lise en haar team jaar in jaar uit meemaken, is er ook altijd verdriet te verwerken. De leefomstandigheden van de Albanese bergbewoners blijven erbarmelijk en het leed in de

'De mensen zijn je lief, zeker de oudere mensen in de bergdorpen.'

gezinnen hartverscheurend. Anne-Lise en Zamira zijn al zó'n lange tijd betrokken bij het wel en wee van de families, dat hun medeleven intens is. Het raakt hen dan ook zeer als mensen komen te overlijden.

'Je bouwt een band met ze op, we kennen ze al zo lang. In een half jaar tijd hebben we afscheid moeten nemen van drie mensen die we al een hele poos kennen. Nole is overleden, de vrouw van Fiqu. Zij is degene die nierdialyse kreeg en voor wie de jongerengroep twee jaar geleden het huisje heeft opgeknapt. Ook Lami leeft niet meer. We noemden hem altijd 'Cruiff' omdat hij een grote Cruiff-fan was en veel interesse had in voetbal. En verder Rita; ook haar huisje is twee jaar geleden door de jongerengroep onder handen genomen.

Je leeft in twee werelden: thuis en daar. Je bent gehecht aan de mensen, ze zijn je lief, zeker de oudere mensen in de bergdorpen die je al zo lang kent.

Gelukkig hebben we ook veel leuke dingen meegemaakt. Eén van de leukste dingen vond ik dat ik weer zelf kon rijden. We gingen met de truck vol pakketten en spullen de bergen in, daarachter reed Ardi en daarachter zat ik aan het stuur van m'n eigen auto. Vóór die tijd moest ik altijd bij Ardi in de auto zitten, want hij vond dat hij mij moest ontzien. Maar ik rijd liever zelf dan dat ik ernaast zit,' zegt Anne-Lise met een lach. 'Nee, ik ben niet bang om in de bergen te rijden. Ik vind het juist superleuk. Het voelt een beetje als *adventure*. Je kan van alles tegenkomen, zoals die schapen en koeien die we passeerden. Als je een beetje verder de bergen inrijdt, zijn de wegen niet zo leuk meer. Maar ik ken de wegen en ik ken de auto. Het is een *fourwheeldrive*. Ik denk dat het erger lijkt voor een ander als je ertegenaan kijkt dan om zelf te rijden. Het lijkt inderdaad net of je altijd met een afgrond naast je rijdt. Maar op de heenweg rijd ik tegen de bergwand aan. En op de terugweg? Ja, dan heb je de afgrond,' glimlacht Anne-Lise. 'Tegenliggers? Dan moet je uitwijken, ja. Maar dat gebeurt niet vaak, hooguit wat koeien en schapen of een man op een ezeltje. Als ik zo iemand tegenkom, stap ik uit om contact te maken. Het is toch fantastisch dat we al bijna 33 jaar in Albanië aan het werk zijn... Je kunt het je haast niet voorstellen. Er gebeurt zó veel waardevols in Albanië. De mensen zeggen vaak tegen ons: "Wat moeten we zonder jullie?" Ik hoop dat we hier nog heel lang mee door kunnen gaan.'

MET ELKAAR VOOR HET GOEDE DOEL:

Wikkelkoekenactie rond Pasen

Een wikkelloek deel je met elkaar, eet je met elkaar, koop je met elkaar en je geniet ervan met elkaar voor het goede doel. Net als vorig jaar organiseert Stichting Albanië Comité weer in samenwerking met Bakkerij Kruijmer een Wikkelloekenactie rond de paasdagen. Vijfentwintig procent van de opbrengst zal tijdens de Jongerenreis aankomende zomer besteed worden aan de VakantieBijbelweek, klusprojecten, het bezoek aan de gevangenis en voedselpakketten.

Bestellen

Een wikkelloek kost € 14,50. Er kan besteld worden door middel van bijgaande QR-code of via wikkelkoekalbanie@gmail.com met vermelding van naam, telefoonnummer, mailadres en het aantal wikkelloeken.

Bestellingen dienen **uiterlijk zaterdag 5 april** in bezit te zijn van het Albanië Comité.

De bestelde wikkelloeken kunnen zaterdag 12 april worden opgehaald. De locatie en de wijze van ophalen worden in de week ervoor bekendgemaakt. Als iemand echt niet in staat is om zijn of haar bestelling op te (laten) halen, is het mogelijk de wikkelloek(en) thuis te laten bezorgen voor € 2,50 extra per adres.

Graag dit vermelden bij de bestelling.

Meer informatie op Facebook, Instagram, www.albaniecomite.nl of via wikkelkoekalbanie@gmail.com

Een wikkelloek deel je met elkaar, eet je met elkaar, geniet je met elkaar en koop je met elkaar voor het goede doel.

Lustrumjaar voor Jongerenreis naar Albanië

Voor de tiende keer organiseert het Albanië Comité een Jongerenreis naar Albanië. Ook dit jaar was er weer veel interesse onder de jongeren om mee te gaan en was er een prachtige informatieavond met elkaar. De week erna zaten meerdere jongeren startklaar achter de laptop om zich aan te melden.

Hieruit is een enthousiaste groep samengesteld, die bestaat uit: Pepijn Buwalda, Anne-Maaike Grolle, Maartje Joesse, Ephraïm Kool, Ellemijn Kruijmer, Sigrid Schaap, Luuk Spilt, Renske Teeuwissen, Bregje van Tongeren en Jenthe Wiesenekker.

De reis staat onder leiding van Gerard en Gerda Broekstra, Anne-Lise Lubbers en Margreet Visser.

Gods liefde

Van 18 t/m 29 juli zullen zij in Albanië verblijven. Dit jaar zal er in en rond het kindershuis geklust worden door te schilderen, tafels op te knappen en een nieuwe vloer te leggen. Verder staat de VakantieBijbelweek op het programma, worden er gezinnen bezocht om voedselpakketten uit te delen en zal er een bezoek gebracht worden aan de gevangenis.

‘Ook zullen we de lokale kerk bezoeken en met hen optrekken om de VakantieBijbelWeek vorm te geven. Een mooie manier om kennis te maken met de Albanese mensen en samen Gods liefde te laten zien in woord en daad’, laat Margreet Visser weten.

Verschillende acties

‘De komende periode zullen we als groep de reis verder gaan voorbereiden en zullen we van ons laten horen omdat we verschillende acties organiseren. De aftrap is de Wikkkelkoekenactie. Hierover staat op een andere plek in deze Nieuwsbrief meer te lezen. Vergeet dus niet om zo’n heerlijke wikkkelkoek te bestellen.

De komende periode zullen we vaker naar buiten treden via de (sociale) media om jullie mee te nemen in de voorbereidingen en de acties. We hopen dat jullie betrokken op ons blijven door ons financieel en door gebed te steunen. Deze betrokkenheid is heel waardevol en daarvoor willen we jullie alvast bedanken’, aldus Margreet.

Harde klappen voor Albanië

Harde klappen voor Albanië, met altijd een prijsje.

Net als het jaar ervoor werd er afgelopen december weer stevig gehamerd bij het reactiespel op de kraam van het Albanië Comité bij het kersteventement rond de Oude Kerk. De bedoeling was een walnoot kapot te slaan die uit een pvc-buis kwam rollen. Het viel nog niet mee om op het juiste moment een klap uit te delen, maar het lukte een aantal alerte deelnemers toch.

De harde klappen ontlokten leuke reacties op de kerstmarkt, die helaas minder fortuinlijk was dan gehoopt vanwege het slechte weer. Veel standhouders braken voortijdig op, zo ook het Albanië Comité. Desondanks was er een mooie opbrengst, namelijk € 375,50, dankzij het spel, de originele huisvlijt en de smakelijke producten op de verkoopkraam. Bovendien waren er gedurende de dag leuke

gesprekken met belangstellenden over het hulpverleningswerk in de Albanese bergdorpen.

Oliebollen

Een bemoedigende actie was ook de oliebolvenkoop van Anne-Lises neef Henk-Jan Lubbers en de familie van zijn verloofde, de familie Van den Berge, uit Woudenberg. De opa en oma van zijn

verloofde, opa en oma den Hertog, baken altijd oudejaarslekkernijen voor hun stichting in Roemenië. Na het overlijden van opa Den Hertog rees het idee de traditie voort te zetten en twee nieuwe stichtingen te zoeken. Daarbij kwam o.a. het Albanië Comité uit de bus, zodat de Huizer stichting een bedrag van € 250,- kreeg toebedeeld voor het goede doel, waarvoor veel dank!

Oliebollen voor het goede doel van de familie Van den Berge.

TASJES, PLACEMATS EN QUILTS OM WEG TE GEVEN:

‘Het is extra leuk om dingen te maken voor het Albanië Comité’

Ze is 87 jaar oud, maar haar handen zijn nog volop in bedrijf. Trees de Graaf heeft als hobby het maken van quilts, tasjes en placemats. Quilten of doorpitten is een handwerktechniek waarbij drie lagen textiel met een doorstiknaad op elkaar worden genaaid.

‘Ik denk dat ik het al 40 jaar doe,’ vertelt mevr. De Graaf. ‘Voor het kinderkuis in Albanië heb ik destijds heel veel quilts gemaakt voor op de bedjes. Daar liggen ze nog steeds. Verder maak ik placemats en tasjes. Wat ik precies doe met quilten? De bovenkant maak ik van stukjes stof. Je maakt als het ware lapjes kapot om ze weer aan elkaar te naaien. Ik zet de lapjes met verschillende kleuren en dessins met een heel klein rijgsteekje aan elkaar. Een quilt bestaat uit drie lagen. Tussen de bovenkant en de onderkant zit een laag vulmateriaal. Ik ben ooit met quilten begonnen toen ze bij de Volksuniversiteit een cursus gaven. Daarmee ben ik verder gegaan. Ik heb er ook les in gegeven en ben daarvoor zelfs drie keer met acht dames naar Ierland geweest, waar een vriendin en oud-collega van mij was gaan wonen.’

Ook in eigen land gaf mevrouw De Graaf les in quilten in diverse handwerk winkels. ‘Ik doe het nog op de ‘ouderwetse’ manier, hoe het hoort, namelijk de lapjes aan elkaar naaien met de hand. Vroeger bezocht ik ook tentoonstellingen met een vriendin, maar dat doe ik nu niet meer. Ik heb ontzettend veel quiltwerk gemaakt. Wat ik ermee heb gedaan? Allemaal weggegeven. Aan kleinkinderen, neven, nichten, vrienden, vriendinnen... Als er iemand in de familie oma, moeder of vader wordt, vragen ze me een quilt te maken. Eén van mijn kleinkinderen heet Sterre. Voor haar heb ik lapjes stof met sterren gespaard, waar ik een quilt met sterren van ga maken. En achterkleinkinderen heb ik ook al.’

Dit stapeltje wil met mij mee

Mevr. De Graaf quilt het liefst ‘s avonds bij de televisie. ‘Overdag heb ik er niet zoveel geduld voor omdat ik dan andere dingen moet doen. Ik ben eigenlijk heel blij dat ik deze hobby heb. Mijn man is twee jaar geleden overleden en ik kan heel slecht alleen zijn. Nu heb ik altijd wat te doen. Veel van de lapjes heb ik gekocht en ook heb ik stofjes verzameld via de groothandel van mijn Ierse vriendin, die in Nederland een groothandel had. Daar werden pakketjes gemaakt van stalen stof voor beurzen. De dame die dat deed hield ermee op en toen heb ik dat werkje overgenomen. Als ik dan een stapel pakketjes had gemaakt, zei ik na afloop: “Dit stapeltje wil graag met mij mee,” en dan nam ik die stofjes mee naar huis. Ik word ‘s nachts wel eens wakker en denk dan: hoe krijg ik al die stofjes op? Maar m’n kleinkinderen hebben beloofd ervoor te zorgen.’

Twintig quitjes op de kinderkuisbedjes

Toen mevr. De Graaf jaren geleden van het goede werk van het Albanië Comité hoorde, zocht ze contact met Anne-Lise Lubbers. Zo kwamen er twintig quiltjes op de kinderkuisbedjes. Quilts maken is veel werk, maar tasjes en placemats heeft mevr. De Graaf in twee uur gepiept. ‘Dan ligt er hier een stapel tasjes in de kamer en komt er een nichtje langs die zegt: “Leuk, die tasjes.” “Als je het leuk vindt, neem maar mee,” zeg ik dan. Zo komen er vaker mensen over de

vloer. Dan zien ze een stapeltje tasjes liggen en dan zeg ik: “Die mogen jullie niet meenemen, die zijn voor Albanië.” Ik begreep van Anne-Lise dat ze de tasjes in de schoenendozen voor de meisjes had gedaan. Ik hoor van mensen dat ze mijn placemats altijd op tafel hebben. Daar doe ik het voor. Gewoon een dankjewel, daar ben ik blij mee. Het is extra leuk om dingen te maken voor het Albanië Comité. Het geeft mij een goed gevoel dat ze er zo’n plezier van hebben. Laatst was ik in de supermarkt, waar een ontzettend aardig meisje aan de kassa zat. Ze gaf me een paar vaasjes met bloemetjes die waren overgebleven. Ik vond dat zó leuk, dat ik thuis een quilt-tasje heb gepakt en het haar heb gegeven. “Wat lief,” vond ze. “Ik vind jou ook lief met de bloemetjes,” zei ik. Zo’n gebaar geeft toch een goed gevoel?’

Mevrouw Trees de Graaf (87) maakt quilts, placemats en tasjes en geeft ze ook weg aan het Albanië Comité: ‘Het geeft mij een goed gevoel dat ze er zo’n plezier van hebben.’

Streefbedrag voedselpakketten gehaald

Met grote dankbaarheid kijkt het Albanië Comité terug op de Voedselpakkettenactie '24. Het was op het laatst nog even spannend, maar het is gelukt om het streefbedrag bij elkaar te krijgen. De € 46.000 voor 900 voedselpakketten is ruimschoots gehaald. Rond de feestdagen is het merendeel van de pakketten uitgedeeld en ook de 500 schoenendozen en tasjes voor de kinderen, met cadeautjes uit Holland.

'Het contrast tussen de hoop en blijdschap die we meenamen en de harde realiteit met kapotte en vervallen huisjes, grijs en verdrietig, is aangrijpend. Het is hartverscheurend, maar tegelijkertijd geeft het zó veel voldoening om een beetje licht in hun leven te brengen. Hun stralende gezichten en oprechte vreugde deden voor even vergeten hoe zwaar hun omgeving is,' aldus Anne-Lise.

Vreugde om de Hollandse cadeautjes

Colofon

Stichting Albanië Comité ♥ www.albaniecomite.nl ♥ tel: 06-82603916 (algemeen telefoonnummer)

Voorzitter

Peter-Jan van de Put
tel: 06-18258229
e-mail: voorzitter@albaniecomite.nl

Secretaris

Henriëtte Sijl-La Roi
e-mail: secretaris@albaniecomite.nl

Penningmeester

Bert Boot
tel: 06-30765708
e-mail: penningmeester@albaniecomite.nl

Fondsenwerving

Pieter Van der Poel & Dolf Kos & Ronald Zeeman
e-mail: fondsenwerving@albaniecomite.nl

Inzameling goederen

Pieter Van der Poel
tel: 06-82603916

Vrijwilligers staan iedere eerste maandagavond van de maand (met uitzondering van feestdagen) van 19.00 tot 20.00 uur klaar om kinderkleding en tienerkleding (maten XS, S en M), kleding voor volwassenen, (kinder)attributen, medische hulpmiddelen e.a. in ontvangst te nemen bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2. Kinderkleding en tienerkleding dienen in aparte zakken/dozen aangeleverd te worden. Kleding voor volwassenen gaat naar Stichting Kinderen in Nood te Bussum.

Giften

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:

NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité

De Stichting Albanië Comité is een algemeen nut beogende instelling en heeft een ANBI-status.

